

VĚRA LINHARTOVÁ (1938) vydala první dvě knihy v roce 1964. Kniha *Prostor k rozlišení* zahrnovala i rané texty, které psala v době studií kunsthistorie na filozofické fakultě v Brně. Meziprůzkum nejbliž uplynulého byl napsán v letech 1960–63 a vydala jej českobudějovická Růže. Tehdejší redaktor tohoto významného nakladatelství Robert Sak na Věru Linhartovou později vzpomínal takto: „Ta útlá dívka plachého pohledu a skoupé řeči, která vstoupila do naší redakce někdy v roce 1963, nevypadala na to, že právě vešla budoucí velká spisovatelka. Mou pozornost, přiznávám, poutala spíše její průvodkyně neobyčejně půvabného zjevu. A z jejich úst jsme vyslechli, že přivádí svou přítelkyni Věru Linhartovou, která se pokouší psát, jeden rukopis už odevzdala jinde a druhý nabízí nám. Když jsme si její soubor próz zvláštního názvu Meziprůzkum nejbliž uplynulého přečetli, věděli jsme, že to bude objev, jaký se nevysskytuje každý den, a spěchali jsme s jeho vydáním. Učinili jsme tak prakticky nastejno s Mladou frontou, kde vyšel její *Prostor k rozlišení*. Irena Zítková, jeho redaktorka, sice tehdy v časopise *Knížní kultura* přiznala, že Linhartová „není naším redakčním objevem“, ale náš primát už zamlčela. Já jsem na něj byl vždy patřičně hrdý a snad jsem to Věře při občasných návštěvách Alšovy Jihočeské galerie na Hluboké, kde působila pět let jako historička umění, dal dostatečně najevo.“

V roce 1965 vyšla *Rozprava o zdvizi* (texty z roku 1960), o rok později pak *Přestořeč*, napsaná rovněž v roce 1960. Poslední knihou, která vyšla v roce 1968, těsně před autorčinou emigrací do Francie, byl mladofrontovní *Dům daleko* – zahrnující texty *Dům daleko* (říjen 1963 až březen 1964), *Ubývání hlásky M* (květen až srpen 1964) a *Přehledné uspořádání* (březen až červen 1965). Básnická sbírka *Nastolení krále*, kterou Věra Linhartová napsala v r. 1962, vyšla ve třiceti číslovacích výtiscích v Edici speciálky *Františka Muziky* (Praha 1965), část sbírky *Dům pro mé lásky* (psána července až prosinec 1965) otiskla v roce 1968 *Tvář a třetí básnická sbírka Věry Linhartové ze 60. let* Janus tři tváři se objevila ve sborníku *Podoby II* (1969). Všechny tyto básnické knížky vydalo pod názvem *Janus tři tváři* nakladatelství ČS v roce 1993. Od roku 1968 do roku 1992 nevyšla Věře Linhartové v Čechách jediná práce. V emigraci vystudovala japanistiku, naučila se čínsky, rok pobývala v Japonsku, navštívila Čínu. V pařížském muzeu Guimet se zabývá orientálním výtvarným uměním, především japonským a čínským malířstvím. Publikovala „úžasně citlivou“ monografii o Josefu Šimovi (Brusel, 1974), monografii o dada a surrealismu v Japonsku (1987), počátkem roku 1996 vyšla v nakladatelství Gallimard obsáhlá doktorská práce s názvem *Na bílém podkladě* (Japonské texty o malířství IX.–XIX. století).

Těsně po emigraci napsala v Paříži také dvě rozhlasové hry – *Překladatel* (březen 1969) a *Přesýpací hodina* (červenec 1970). Tyto hry spolu s prerozum Chimérou neboli *Průřez cibulí* (dokončeno v r. 1967, opsáno pro samizdat v r. 1972, knižně vyšlo až v r. 1992 v nakl. Trigon) byly posledními texty, které napsala česky.

Francouzsky již byla napsána kniha *Twor* (Paříž 1974, nakl. GLM; česky a francouzsky 1992 v nakladatelství Inverze), časopisecky byly publikovány texty *Bludná místa* (1976 v revue *Argile*), *Islandský vápenc* (1977, *Argile*), *Intervaly* (čas. v Bruselu 1979, knižně v Paříži 1981 v nakl. Jean de Gonet, česky dvojjazyčně pod názvem *Mezidobí* v nakladatelství Inverze, 1994), *Anachronické* (1979, *Argile*), *Nástin průniku* (1980, *Argile*), *Zrcadlo ticha* (1980), *Úryvky* (1981), *Vodopád v Nači* (1983), *Odmámení. Kamenná zahrada v Ryōanži* (1983), *Smích bez zaujetí* (1989). Knižně byly publikovány *Masožravé portréty* (Amiens 1982, nakl. Le Nyctalopse).

Miloslav Topinka, který blok textů Věry Linhartové pro toto číslo *Souvislostí* připravil, cituje ve svém doslovu ke knize *Janus tři tváři* (1993) na několika místech z dopisů, které mu Věra Linhartová psala z Paříže. V jednom z nich, psaném v sedmdesátých letech, čteme: „Jsem taky na pochybách o smyslu ‚knih‘, táhne mě to k překračování, k popírání knihy – ale kam? Formální experimenty prázdných knih a proděravělých stránek, nemluví o gramatických exercicích, nevedou nikam. Nakonec slovo je pořád to jediné, co zůstává – ale jak mu dát váhu? Jak to udělat, aby na stránce mluvilo potichu nebo aby křičelo, aby zůstalo samo nebo aby plynulo s ostatními – nevím o tom dnes (nel mezzo camino della sua vita) nic víc než kdykoli jindy a pochybuju, že o tom kdy budu vědět víc.“

Loňská Seifertova cena byla Věře Linhartové udělena za knihu *Mes oublies* (*Moje zapomínky*), která byla publikována v nakladatelství Deyrolle Éditeur v listopadu 1996. Věra Linhartová do ní shrnula texty *Bludná místa*, *Islandský vápenc*, *Intervaly*, *Nástin průniku* a *Anachronické*.

Texty obou rozhlasových her Věry Linhartové nebyly dosud nikdy nikde tištěny, ani česky, ani francouzsky. Úvod k obrázům Josefa Šimy vyšel v časopise *Výtvarné umění* 6/1968 (s. 254–276).